

یک دنیا فاصله

لعیا اعتمادی

خدایا! آن گاه که از تردبان‌های نیاز بالا می‌روم، به یک دنیا فاصله میان خودم و خودت فکر می‌کنم. فاصله‌ای که فضای را کد وجودم را تا دروازه‌های عصیان و نافرمانی کشانده و دفتر خالی ذهنم را پر از روزها و شب‌های تکراری کرده است.

خدایا! آن گاه که از دست دلبستگی‌هایم از تو پناه می‌جویم، به بزرگی تو پی‌می‌برم و ناچیزی خویش را فریاد می‌زنم؛ چرا که در کنار اقیانوس بی‌کران عظمت تو، سنگریزه‌ای بیش نیستی. سنگریزه‌ای که بدون تو، هرگز نمی‌تواند و نمی‌خواهد از وجود ناچیز خود سخن بگوید؛ چرا که در کنار تو می‌تواند باشد و بودن را تجربه کند.

پس ای محبوب من، مرا با وجود همه ناچیزی‌ام بپذیر و از خود مران و پاسخم را بده. چرا که می‌دانم هیچ سوالی را بی‌پاسخ نمی‌گذاری و هیچ رانده‌شده‌ای را نمی‌رانی.

کتبه

در اهمیت معاشرت با اصدا و دوستان

چون مردم (انسان) مدنی بالطبع (بر اساس طبیعت، متمایل به اجتماع) است، و تمام سعادت او به نزدیک اصدا (دوستان) اوست، هر که تمامی (تکامل و رشد) او با غیر او بود، به تنهایی کامل نخواهد شد. پس کامل و سعید کسی بود که در اکتساب اصدا (جذب دوستان) غایت جهد (نهایت تلاش) بذل کند و خبرائی که بدو تعلق گرفته باشد (به دست آورده است) ایشان را شامل گرداند؛ تا به معاونت (یاری) ایشان، آنچه به افراد (تنهایی) حاصل نتواند کرد، حاصل کند و در مدت عمر به وجود ایشان، تمتع والتذاذ (بهره‌یابد، تمتعی حقیقی و الهی)...

... و واجب چنان بود که چون دوست به دست آید، در مراعات و تفقد (دل‌جویی) او مبالغت (تلاش) کند و البته به هیچ حق از حقوق او - و اگر چه اندک بود - استیفاءت (بی‌توجهی) ننماید، و به مهمانی (مسائل مهم، مشکلات) که او را عارض شود (پیش آید و اتفاق افتد)، قیام (تلاش و اقدام) کند و در حوادث روزگار با او یار بود و در اوقات رخا (سختی) به روی گشاده و خلق خوش او را تلقی (برخورد) کند و آثار بشاشت (خوش‌رویی) به دیدار او در چشم و روی و حرکت و سکون پدید آرد... و چون مسرت و ابتهاج به دیدار خود در شمایل (چهره و روی) دوست خود مشاهده کند، به مودت او متقین گردد (باور کند).

منبع

اخلاق ناصری (خواجہ نصیر الدین طوسی، قرن شش و هفت)

گر در یمنی...

سید علی حسینی ایمنی

دروود بر تو ای پیامبر ستوده شده [از سوی آفریدگار و همه آفریده‌هایش]!

دروود بر تو ای ستوده‌تر و قابل ستایش‌ترین بنده و رسول خدا!

دروود بر تو که حجت خداوندی بر همه پیشینیان و آینده‌گان!

دروود بر تو که در فرمانبری از پروردگار، از همه پیشی گرفته‌ای [و فرمانبردارترین بنده خدایی]!

دروود بر تو که بر همه فرستادگان و رسولان خدا مسلطی [و برتری داری]!

دروود بر تو که واپسین فرستاده خداوند [و حسن ختام آن‌هایی]!

دروود بر تو که شاهد و گواه آفریدگان خداوند و شفاعت‌کننده آن‌ها در نزد ذات پاک خداوندی! درود بر تو که جایگاهت، پیشگاه خداوند است و در قلمرو ملکوتش، فرمانبرداری می‌کنی!

دروود بر تو که ستوده‌تر از همه‌ای در اوصاف نیکو و پسندیده!

...

نگاهی به «زیارت حضرت رسول از بعید»، مفاتیح‌الجنان.